

Sosialistisk Revolusjon: Hvor blir den neste krigen?

Vi deler her et innlegg oversatt fra våre danske kamerater i [Sosialistisk Revolusjon](#), publisert 06.08.22. Alle feil ved oversettelsen er våre egne.

Hvor kan den neste imperialistiske krigen bryte ut?

Den russiske imperialismens invasjonen av Ukraina har vart i nesten 6 måneder. I dag okkuperer russisk imperialisme store deler av det østlige Ukraina, mens landsforræderen Zelenskiy, og hans fascistiske legioner fortsetter å i hovedsak tjene yankee-imperialismens interesser i det meste av landet. Våre klassebrødre og -søstre og det ukrainske folket kjemper tappert og selvoppofrende til tross for at de, på grunn av mangelen på kommunistpartiet, må kjempe under Zelenskiys svarte banner. Av denne grunn – massenes motstand – har russisk imperialisme kun oppnådd deler av sine strategiske planer i invasjonen av Ukraina, men har verken vært i stand til å oppnå den raske og avgjørende seieren som de ellers hadde håpet på, eller å erstatte regimet.

Så lenge imperialismen fortsatt eksisterer, vil det også være imperialistiske kriger, for det er slik imperialistene deler verden mellom seg. Yankee-imperialismen har i dag to hovedoppgaver foran seg hvis den ønsker å opprettholde sin status som den eneste hegemoniske supermakt: Å omringe russisk imperialisme og fravriste den dens status som en atomsupermakt; og å holde den voksende kinesiske sosialimperialismen nede samt tvinge den til å åpne opp sin økonomi.

Krigen i Ukraina må forstås ut fra denne sammenhengen, men Nancy Pelosis statsbesøk i Taiwan er også et uttrykk for sistnevnte.

Nancy Pelosi er speaker [talsperson/ordstyrer o.a.] for Representantenes hus i USA, et av de to kamrene i USAs kongress, noe som gjør henne til den tredje mektigste personen i USA etter presidenten og visepresidenten. Hennes besøk til Taiwan er en klar provokasjon mot Kina fra USAs side og en intensivering av striden mellom Yankee-imperialismen og den kinesiske sosialimperialismen.

Formann Mao Zedong uttalte helt korrekt at Taiwan er en del av den kinesiske nasjonen og må frigjøres sammen med resten av Kina. Men dette historiske kravet blir i dag forvrengt av revisjonistene i det sosialimperialistiske Kinas kamp mot hovedsakelig yankee-imperialismen, for selv å bli en imperialistisk supermakt.

Kina ser på Taiwan som en del av Folkerepublikken Kina, og et offisielt statsbesøk i Taiwan av USA undergraver dette synet. Men det er ikke bare Kina som har dette synet, både USA, FN og Danmark anerkjenner ikke offisielt Taiwan som sin egen nasjon. Taiwan omtaler til og med seg selv som «republikken Kina».

Grunnen til dette er at Taiwan er en del av den kinesiske nasjonen og ikke er en egen nasjon. Øya Taiwan ble tilfluktsstedet for Kuomintang og forræderen Chiang Kai-shek i 1949 etter seieren til den demokratiske revolusjonen over hele fastlands-Kina, ledet av formann Mao Zedong og Kinas kommunistiske parti, da de frigjorde seg fra imperialismen. Kuomintang, støttet av Yankee-imperialismen, har siden den gang styrt Taiwan og gir i hovedsak Yankee-imperialismen en militærstrategisk posisjon overfor Kina.

Dette er den historiske bakgrunnen. I dag, siden revisjonistene tilranet seg makten og gjenopprettingen av kapitalismen i 1976, er Kina et sosialimperialistisk land,

d.v.s. sosialistisk bare i navnet og imperialistisk i sin essens.

I dag gjør USA det samme, og beveger seg nærmere å offisielt anerkjenne Taiwan, samtidig som de hyklerisk anklager russisk imperialisme for å gjøre det i Donbass-regionen i Ukraina for å legitimere sin militære tilstedeværelse i Stillehavet.

Kina har på sin side svart med å fordømme Pelosis statsbesøk og sette i gang omfattende militærøvelser rundt om i Taiwan, hvor bl.a. ballistiske missiler skytes opp.

Denne konflikten har pågått i lang tid, og det er ikke noe nytt at imperialistene begynner å forberede seg på den nye imperialistiske krigen som kan bli utløst i Stillehavet. Det har lenge vært USAs, Japans og Sør-Koreas politikk å oppruste og øke deres militære, økonomiske og politiske tilstedeværelse i Stillehavet.

Dansk imperialisme har også forberedt seg på den mulige krigen som kan bli utløst i Stillehavet. Dette kan bl.a. sees i statsminister Mette Frederiksens tale ved Utenrikspolitisk Selskaps 75-årsjubileum tilbake i 2021:

«verden trenger et sterkt USA», og at Danmark trenger et USA «som står vakt over våre felles verdier – demokrati, frihet og menneskerettigheter.» Danmark må «samarbeide med likesinnede land. Først og fremst med USA. Men også med India, Sør-Korea, Australia, Japan.»

Her ble det i talen bl.a. beskrevet også en «ny fiende», som ut fra talen må forstås som Kina. Alle de tidligere nevnte landene er også lokalisert i eller har en sterk tilstedeværelse i eller rundt Stillehavet.

Men imperialistene kan ikke slippe krigen løs ennå. De imperialistiske supermaktene og maktene er i konstant konflikt, men også i forbund, noe som gjør dem avhengige av hverandre. USAs og bl.a. Samtidig er Danmarks økonomi avhengig

av Kina, noe som ikke gjør det mulig å overmanne Kina gjennom en konvensjonell krig ennå. Like mye som Danmark ønsker å rive Kina ned i samarbeid med Yankee-imperialismen, trenger de også handelssamarbeid med Kina.

Krigen i Ukraina og andre som Golfkrigen, krigen i Afghanistan etc. Viser hvor komplekst det imperialistiske verdenssystemet er, og de bekrefter på nytt at, som Formann Mao Zedong definerte i 1962, er vi i perioden 50-100 år: «De neste 50 til 100 eller så, fra i dag vil være en stor æra av radikale endringer i verdens sosiale system. En epoke som vil ryste jorden, en epoke som ingen tidligere historisk epoke kan sammenlignes med. Når vi lever i en slik epoke, må vi være klare til å kjempe en stor kamp, □□hvis form vil ha mange forskjellige egenskaper fra fortiden.»

Tiden der imperialisme, revisjonisme og verdensreaksjonen vil bli feid av jordens overflate av folkekrigen sammen med en kompleks serie av kriger av ulike slag. Vi ser hvordan krigen i Ukraina har hatt en omfattende innvirkning på det imperialistiske verdenssystemet, hvordan den har rystet det imperialistiske verdensmarkedet og den møllspiste søylen i imperialistenes råtne hus. Det har vist seg å være bare en av slike forskjellige kompliserte kriger. En krig i Stillehavet ville ha lignende gjennomgripende konsekvenser for det internasjonale proletariatet og verdens folk.

Konflikten bekrefter også på nytt at hovedmotsigelsen og den viktigste motsigelsen i dag er mellom undertrykte nasjoner og de imperialistiske supermaktene og maktene.

Imperialistene kjemper stadig seg imellom for hvem som skal få utnytte de undertrykte nasjonene, og de forbereder seg på en ny omfordeling av verden i form av en tredje imperialistisk verdenskrig. Enten vil denne tredje verdenskrigen bli forhindret av folkekrigen, eller så må vi, som Formann Gonzalo slo fast, først fordømme den og føre den inn i verdens folkekrig.